

NAŠ TRABANT

V okviru projekta Leonardo da Vinci sem se 6. 11. 2013 v Leipzigu pridružil sodelavcu Blažu Dobretu in 16 dijakom, ki so tam že teden dni pridno izdelovali enosedežni električni avtomobil. S svojim prihodom sem nadomestil spremljevalca in mentorja v delavnicah Duška Krežeta, s katerim sem bil predhodne dni v stalni povezavi z namenom potrditi točne dimenzije avtomobilčka. Le zakaj?

Že nekaj tednov me je najedala misel: Kako »speljati« pedantnim Nemcem avtomobil, ga pripeljati v Ljubljano in kot »corpus delicti« postaviti v našo šolo. Verjetnost uresničitve te ideje je bila tako majhna, da o tem nisem hotel govoriti niti z ravnateljico.

Vse je postalo enostavno, ko sem ugotovil, da lahko avtomobilček brez večjih razstavljanj zapeljemo v mojega karavana, obložimo s penami in povežemo s transportnimi trakovi. To je zahtevalo osemurno vožnjo z osebnim avtomobilom po dolgočasnih nemških avtocestah in seveda soglasje »šefice«.

Vse je šlo po načrtu in kot že povedano, sem tisti nedeljski večer veselo družino z ogleda Berlina pričakal v Gut Wehlitzu. Naslednje jutro sem si natančno ogledal dosedanji trud naših udeležencev izobraževanja v tujini in izdelal okvirni načrt za dokončanje avtomobilčka. V okviru zastavljenega projekta so se dijaki že seznanili z načrti, razrezali materiale in se po varjenju lotili ročnega brušenja konstrukcije. O tem zamudnem opravilu sva govorila tudi z mojim predhodnikom, zato je v Nemčijo z menoj pripotovala tudi moja kotna brusilka.

Joj, kako so se fantje razveselili tega malega ročnega orodja, saj so morali do zadovoljivega končnega izdelka še nekajkrat ponoviti brušenje. Zaradi tega je nemški mentor, ki je zagovarjal ročno delo, do konca bivanja na mene »pošteno pihal«. Samo zaradi velike razlike v številu preživetih let in dokaj suverena znanja nemščine je obveljala moja.

O nameravanem prevozu električnega avtomobilčka v Ljubljano tudi ob prihodu v Nemčijo nisem črnil besede, zato dijakom ni bilo jasno: čemu takšno priganjanje ob barvanju konstrukcije, vrtanju, sestavljanju, izdelavi plastičnih delov, namestitvi koles, pogona ipd. Mene pa je čakalo glavno opravilo! Za to navdušiti in prepričati tudi našega gostitelja, glavnega vodjo projekta in koncesionarja obnovljene graščine, v kateri smo bivali. Naš »graščak« pa je bil težko dosegljiv, ker je podnevi običajno počival, saj je večji del dneva in vse noči preživel v lovu na divje prasce. Štiri dni sem potreboval za prepričevanje »führerja« o dobronamernosti moje ideje.

Končno sem lahko s tem seznanil tudi naše fante in motivacija za dokončanje projekta je neverjetno narasla. Pri montaži električnih vodnikov, povezovanju električnih naprav, programiranju krmilnika so zadnji dan sodelovali prav vsi. Po uspešni, kratki, preizkusni vožnji v hladni novembrski noči je bilo zadovoljstvo popolno. Pakiranju v moj avto so sledile samo še dobre želje o srečni vožnji do naše šole.

Pri izdelavi so v dveh tednih dijaki uporabljali osvojeno šolsko znanje, hkrati pa so pridobivali nova znanja, spretnosti in kvalifikacije za opravljanje bodočih poklicev ter vadili potrpežljivo timsko delo.

Avtomobilček sem brez zapletov pripeljal v Ljubljano, kjer smo mu dodali še logotip naše šole, tako da z »belim lepotcem« ob vsaki priložnosti lahko promoviramo našo šolo.

Vili Ekar

